

Arrest

nr. 59 304 van 5 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAOUÏ, die *loco* advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 15 januari 2010 een asielaanvraag in.

Op 12 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 15 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 28 december 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van bij onze diensten werd ingediend door:

N.A. (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te T. (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

> De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

De aanvraag om machtiging tot verblijf werd omwille van medische problemen onder naam van Dhr. N. A. (...) met Russische nationaliteit (Federatie van). De voorgelegde medische attesten zijn echter op naam van Dhr. N. A. (...) maar met Armeense nationaliteit. Bijgevolg zijn de voorgelegde medische attesten niet correct gepersonaliseerd en dus niet toelaatbaar als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en/of enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid).

Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Doordat verwerende partij ten onrechte meent dat de door verzoeker overgelegde attest niet correct gepersonaliseerd zouden zijn en dus niet toelaatbaar is als bewijs van ziekte als bedoeld in artikel 9ter§1 van de Wet en/of enig andere dienstige informatie of enig dienstig stuk met betrekking tot de ziekte;

Terwijl verzoeker van oordeel is dat het standpunt van verwerende partij, voor zover al gegrond, geenszins invloed kan en mag hebben op de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek, doch dit hoogstens bij het ‘onderzoek ten gronde’ kan worden beoordeeld;

Art. 7§1 van KB 17/05/2007 bepaalt:

(...)

Het stuk 2 als bijgevoegd bij de aanvraag dd. 12.07.200 betreft een medisch getuigschrift aangaande de ziekte van verzoeker ;

Zeer duidelijk staan de gegevens van verzoeker vermeldt. De behandeld arts heeft echter bij vergissing de nationaliteit ‘Armeens’ ingevuld in plaats van Russisch; (zie ook stuk 2). Dit is helemaal niet vreemd gezien verzoeker in het kader van zijn Asielaanvraag heeft aangegeven van Etnische afkomst Armeens te zijn (zie stuk 3); Dat de DVZ toegang heeft tot deze gegevens meegedeeld bij aanvraag van zijn asiel; Overwegende dat verwerende partij zonder gelegitimeerd te zijn door Wet of KB een voorwaarde toevoegt teneinde de ontvankelijkheid van een verzoek ex art.9ter Vreemdelingenwet te beoordelen.

Zij is immers de mening toegedaan dat het medisch attest niet voldoende gepersonaliseerd zou zijn, en ziet dit als een reden om tot de onontvankelijkheid te besluiten, ten onrechte!

Het KB voorziet enkel dat een medisch getuigschrift aangaande de ziekte van verzoeker dient bijgebracht te worden;

Het bijgebracht getuigschrift geeft een weergave van de ziekte van verzoeker;

De vergissing van de dokter in kwestie staat niet in de weg dat het verzoek van verzoeker onontvankelijk zou zijn. Er is immers een getuigschrift!

De wet noch het KB schrijft voor dat het getuigschrift gepersonaliseerd zou dienen te zijn of alle vermeldingen erop volledig correct zouden dienen te zijn;

Het verzoekschrift bevat alle noodzakelijke vermeldingen die de Wet of KB oplegt;

De wet of het KB legt geen enkele formaliteit op m.b.t. het medisch attest hetwelk dient overgelegd te worden, noch qua vorm noch qua inhoudt.

2.2. Verweerder antwoordt het volgende in zijn nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt dat weldegelijk de wettelijke voorwaarden werden vervuld, opdat de aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard. Hij verwijst naar het medische getuigschrift dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf werd gevoegd. Verweerder zou een voorwaarde aan de wet of het KB toevoegen door te eisen dat het getuigschrift (correct) gepersonaliseerd dient te zijn:

'het KB stelt niet dat het gepersonaliseerd dient te zijn. Enkel de ziekte van verzoeker dient omschreven te zijn, hetwelk in casu het geval is.'

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar art. 7 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

(...)

Verzoeker verwijst in zijn kritiek naar de correcte toepasselijke wetsbepalingen, doch trekt er verkeerde conclusies uit. Verzoeker lijkt immers de mening te zijn toegedaan dat het voegen van een medisch getuigschrift bij de aanvraag om machtiging tot verblijf voldoende is, zonder dat dit gepersonaliseerd moet zijn. De bewoordingen van art. 7 van voormeld KB zijn klaar en duidelijk: de vreemdeling dient zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een nationaal paspoort of identiteitskaart en getuigschrift bijvoegen dat zijn ziekte beschrijft. Niet een of ander getuigschrift, maar weldegelijk een getuigschrift, dat de ziekte van de aanvraag beschrijft, dient bijgevoegd te worden. Indien dit getuigschrift niet correct gepersonaliseerd wordt, kan niet nagegaan worden of de betrokken arts de ziekte van de aanvrager omschrijft."

2.3. De bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling waarvoor er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde;

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, luidt als volgt:

"§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

In het tegenovergestelde geval geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de behandelende ambtenaar-geneesheer of deskundige."

Verzoeker diende dus enerzijds zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen en anderzijds diende verzoeker alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken.

Verzoeker bracht een kopie van zijn binnenlands paspoort bij waaruit blijkt dat hij de Russische nationaliteit heeft. Daarnaast heeft verzoeker een medisch attest bijgevoegd die gewag maakt van een Armeense nationaliteit. Verzoeker geeft aan dat dit een materiële vergissing betreft van zijn behandelende arts. Deze vergissing is niet zo vreemd, nu hij de Russische nationaliteit heeft doch van Armeense origine is, zoals hij ook in zijn asielaanvraag reeds had aangegeven.

De Raad wijst opnieuw naar de bepaling van artikel 9ter, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

"De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Bovendien blijkt uit artikel 7, § 1, 2° van het KB van 17 mei 2007 dat een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet moet worden ingediend. Met andere woorden een medisch getuigschrift dat toelaat aan de ambtenaar-geneesheer een beoordeling te maken van het risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft en daaromtrent een advies verschaft. Ook de Raad van State heeft uitdrukkelijk gesteld dat "(...) het latere onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld; dat de ambtenaar-geneesheer uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf kan onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen; (...)" (RvS 21 december 2010, nr. 209.878). Verzoeker wijst op een materiële misslag van de behandelende geneesheer. Verweerder dient rekening te houden met de stukken bijgevoegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf en stelt vast dat het nationaal paspoort de Russische nationaliteit vermeldt en het medisch getuigschrift de Armeense nationaliteit vermeldt. Het is niet redelijk van verweerder te verwachten uit deze 2 voorgelegde stukken die niet eensluidend zijn met betrekking tot de vermelde nationaliteit, af te leiden dat de vermelding van de Armeense nationaliteit een materiële misslag zou zijn, nu verzoeker in zijn aanvraag "alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte" dient over te maken. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing met betrekking tot het medisch attest het volgende: "Bijgevolg zijn de voorgelegde medische attesten niet correct gepersonaliseerd en dus niet toelaatbaar als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en/of enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid)." Het hoofdmotief in de beslissing is dat het medisch attest niet toelaatbaar is als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet en/of enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte. Daargelaten de vraag of het medisch attest correct gepersonaliseerd is, stelt de Raad vast dat het hoofdmotief in de beslissing bestaat uit de vaststelling dat het medisch attest geen bewijs kan leveren van de ziekte omdat met toepassing van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf kan onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen. Verzoeker toont de schending van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 7, § 1 van het KB van 17 mei 2007 niet aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel omdat verweerder heeft nagelaten verzoeker te wijzen op de mogelijkheid van onontvankelijkheid van de aanvraag, terwijl het om een duidelijke materiële vergissing ging. Verweerder diende verzoeker

dienaangaande te verwittigen, minstens te horen. Verzoeker voert tevens het zorgvuldigheidsbeginsel aan en betoogt dat dit beginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. Verzoeker citeert uit rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State. Verder stelt verzoeker dat de overheid maar zeker kan zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken wanneer zij deze gegevens voorlegt aan betrokkene. Enkel dan kan de overheid zeker zijn dat de gegevens "*kloppen met de werkelijkheid*". Hiertoe moet betrokkene voorafgaand gehoord worden.

2.5 Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de betrokkene en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen (RvS 6 september 2006, nr. 162.331). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan. Van verweerder kan niet worden verwacht dat hij aan de hand van de stukken bijgebracht aan de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen om te voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een materiële misslag kon vermoeden wat de vermelde nationaliteit in het medisch getuigschrift betreft.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft op alle bijgebrachte stukken, met name zijn paspoort en de medische getuigschriften. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen dient aan te tonen dat hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling waarvoor er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Uit de medische stukken moeten deze voorwaarden aangaande de ziekte duidelijk blijken. Deze verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich bij het nemen van de beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken, wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aangetoond.

Met betrekking tot de hoorplicht wordt opgemerkt dat deze plicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het 'horen' betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoeker dient, wanneer hij om een machtiging tot verblijf om medische redenen vraagt, alle dienstige gegevens en stukken bij te brengen ter staving van zijn aanvraag. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verweerder geen materiële misslag kon vermoeden aan de hand van de voorgelegde stukken bij de aanvraag. Verweerder mag integendeel ervan uit gaan dat verzoeker alle dienstige stukken en gegevens heeft bijgebracht ter staving van zijn aanvraag waarbij hij om een machtiging tot verblijf om medische redenen verzoekt. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist niet dat verweerder, na zijn vaststelling van een gebrek aan eensluidende verklaringen met betrekking tot de nationaliteit, verzoeker informeert over dit gebrek in zijn aanvraag alvorens een beslissing te nemen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN